ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 24 Σεπτεμβρίου 1889 ΑΡΙΘ. 133

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ἐτησία Συδρομὴ προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης
Ἀριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῆς Νέας Ἐφημερίδος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φυλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. Ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πριγκήπισσα Σοφία καὶ αἱ Ἑλληνίδες. — Θεοδώρα Α'. Β'. καὶ Δ'. (ὑπὸ κ. Μαρία Α. Μαυρογορδάτου). — Ἱστορία τῶν γυναικείων παρασήμων (ὑπὸ κ. Ἕλλεν Φρίγς). — Σχέσις σχολείου καὶ οἴκου (ὑπὸ δος Ἀσπασίας Βλ. Σκορδέκλη). — Εἰς τὴν πατρίδα μου (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίας Πιτζα). — Ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κόσμος (ὑπὸ δος Τούλας Κόκκαλη). — Ἀντὶ ἱερέως στρατιώτης, (ὑπὸ κ. Ἠλένης Γεωργιάδου).—Γυναικεῖος κόσμος. — Ἀριστείδης Δαμολᾶς.— Ποικίλα.— Βιβλία καὶ περιοδικά. —Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἀλλεπάλληλα γεγονότα ὑψίστης ἐθνικῆς καὶ ἱστορικῆς σπουδαιότητος τηροῦσιν ἀπό τινος ἐν συγκινήσει τὸν ἁπανταχοῦ Ἑλληνισμόν.

Ἡ πρώτη ἐν Ἑλλάδι ριζοβολήσασα βασιλικὴ οἰκογένεια ἤρξατο ἐπεκτείνουσα τοὺς κλάδους της ἀνὰ τὴν Βόρειον Εὐρώπην. Ἡ Βασιλόπαις Ἀλεξάνδρα ἐ ένετο μεγάλη Δούκισσα τῆς Ῥωσσίας. Ὁ διάδοχός μας γίνεται ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς τοῦ κραταιοῦ τῆς Γερμανίας Αὐτοκράτορος.

Νέα πριγκήπισσα μὲ ἰδίας ἀρχάς, ἰδίας ἕξεις, ἴδιον χαρακτῆρα συνδέει σήμερον τὴν τύχην της μεθ' ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θυγάτηρ τῆς μεγαλόφρονος χήρας τοῦ Αὐτοκράτορος Φρειδερίκου ἐγαλουχήθη, ἐμορφώθη, ἀνεπτύχθη εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἀρχὰς ἐκείνης. Δὲν θὰ εἶναι μόνον σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐνταυτῷ σύντροφος καὶ συνεργάτις τοῦ Ἕλληνος ἡγεμονόπαιδος, πρὸς ὃν ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν Ἑλληνισμὸς ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα. Δὲν θὰ πρωτοστατῇ μόνον εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ἐπισήμους παρουσιάσεις, ἀλλὰ θὰ δίδῃ ζωὴν εἰς τὸν ἐνεργὸν τοῦ ἑλληνισμοῦ βίον.

Ἡ ἡγεμονόπαις Σοφία δὲν μᾶς γνωρίζει ἢ ἐκ παραδόσεως. Εὐθὺς ὡς ἀπεφασίσθη ὁ γάμος της μετὰ τοῦ διαδόχου μας, ἔσπευσε φυσικώτατα νὰ προμηθευθῇ πάντα τὰ συγγράμματα, ἐν οἷς περὶ Ἑλλήνων ἐγίνετο λόγος. Ἐν αὐτοῖς ἐζήτησεν ἰδίᾳ τὰς Ἑλληνίδας. Τὰς εὗρεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ βασιλίδας σεμνάς, πλουνούσας τὰ ἔρια εἰς τὸν ποταμὸν ὡς ἡ Ναυσικάα τοῦ Ὁμήρου. Πιστὰς καὶ ἐναρέτους ὡς τὴν ὑφαίνουσαν καὶ ἐξυφαίνουσαν τὸν ἱστὸν Πηνελόπην. Μητέρας ἐνδόξους καὶ μεγάλας ὡς τὰς Γοργοὺς καὶ Ἀρχιδαμείας. Θυγατέρας, ἀδελφὰς καὶ πολίτιδας ὡς τὰς Ἀντιγόνας, καὶ Ἀρπαλίκας. Σοφάς, συγγραφεῖς, ποιητρίας καὶ ἐπιστήμονας ὡς τὰς Ἀσπασίας, Ἱππαρχίας, Διοτίμας, Μύρτιδας καὶ Κορίνας, Σαπφοὺς καὶ Ἠρίννας, Θεανοὺς καὶ Περικτιώνας. Καλλιτέχνιδας ὡς τὰς Κόρας καὶ τὰς Λάλας, τὰς Καλυψοὺς καὶ τὰς Ἀλκισθένας.

Τὰς εὗρεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀποθνησκούσας ἔνδοξον καὶ ἡρωϊκὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον. Μητέρας χριστιανάς, συζύγους ἐναρέτους καὶ ἁπλοϊκάς, θυγατέρας φιλοστόργους, πολίτιδας ἡρωΐδας. Τὰ δάκρυά της ἀπέσπασεν ἡ Δέσπω, τὸν θαυμασμὸν καὶ ἐνθουσιασμόν της ἡ Μπουμπουλίνα.

Συνεπείᾳ τῶν ἀνωτέρω μελετῶν της ἡ εὐγενὴς πριγκήπισσα διέπλασσε καὶ ἐσχημάτισεν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ἐν ὡραῖον περὶ Ἑλληνίδων ἰδανικόν. Καὶ τὸ ἰδανικὸν τοῦτο ἐλπίζει νὰ μεταβάλῃ εἰς ἰδέαν πραγματικὴν μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἄφιξίν της.

Ἀλλ' ἀνταποκρινόμεθα ἄρα ἡμεῖς πρὸς τὸ ἰδανικόν της τοῦτο: Ἑτοιμαζόμεθα ἄρα νὰ τῇ παράσχωμεν πρότυπον ἀνάξιον ἐκείνου; Ἐδοκιμάσαμεν κἂν νὰ παρουσιασθῶμεν πρὸς αὐτὴν χωρὶς νὰ καταστρέψωμεν, χωρὶς νὰ ἐπισκιάσωμεν τὸ ὡραῖον τοῦτο πρόπλασμά της! Ἑτοιμάζομεν χρυσοποικίλτους

ἐθνικὰς στολάς, ἐξασκούμεθα, εἰς τὴν Γερμανικὴν Γραμματικὴν καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἀλλὰ ἡ κόρη τῆς αὐτοκρατείρας, ἥτις ἐτοποθέτει μόνη τὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου της, ἡ κόρη ἐκείνης, ἥτις κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἀντέτασσε στῆθος πολεμικὸν πρὸς τὸν γίγαντα τῆς Εὐρώπης Βίσμαρκ, δὲν εἶναι βασιλοποῦλα τῆς Χσλιμᾶς, μὲ χρυσᾶ μόνον ἄλογα καὶ μὲ διαμαντένια φορέματα. Δὲν φορεῖ χρυσᾶς ἐμβάδας καὶ ἀδαμαντοκολήτους ζώστρας. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ διαμάντια τὰ βλέπει μὲ μειδίαμα ἀπαθὲς καὶ ψυχρόν.

Δὲν θὰ τὴν ἐκπλήξωσιν λοιπὸν αἱ χρυσοποίκιλτοι στολαί μας. Ὑπ' αὐτὰς θὰ ζητήσῃ νὰ μαντεύσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τῆς Ἑλληνίδος γυναικός, τῆς Ἑλληνίδος μητρός, τῆς Ἑλληνίδος πολίτιδος. Τὸ βλέμμα της ἐκ τοῦ προσωρινοῦ ἀνακτόρου της, ἐκ τοῦ οἰκίσκου ἐκείνου τοῦ κ. Νεγρεπόντη θὰ διεισδύσῃ καὶ εἰς τὰ μαρμαρόκτιστα μέγαρα τῶν ἀριστοκρατίδων καὶ εἰς τὰ σεμνὰ οἰκήματα τῶν ἀστῶν καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν οἰκοκυρῶν τοῦ λαοῦ. Ἐκεῖ θὰ τελεῖται ὁ ἔλεγχος, ἡ αὐστηρὰ διαλογή, ἡ ἀπελπιστικὴ σύγκρισις. Σύγκρισις ὄχι μόνον μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν μητέρων μας, ἀλλὰ καὶ τῶν Γερμανίδων καὶ Ἀγγλίδων γυναικῶν, ἃς ἡ ἡγεμονόπαις ἐγνώρισε, καὶ ἐκ τοῦ βίου, τῆς ἀναπτύξεως, καὶ τῆς δράσεως τῶν ὁποίων ἐσχημάτισεν ἰδέαν περὶ τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων, περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀνατροφῆς τῶν γυναικῶν.

Ἐκ τῆς μελέτης τῶν γυναικῶν τούτων καὶ ἐκ τῶν ἰδεῶν, ἃς ἤντλησεν ἐκ τῶν βιογραφικῶν συγγραμμάτων τῶν ἰδικῶν μας γυναικῶν κατήρτισεν ἡ πριγκήπισσα Σοφία τὴν μικρὰν τῶν δέκα ἐννέα της ἀνοίξεων πεῖραν. Ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν ἔπλασε μέτρα καὶ σταθμά, δι' ὧν θὰ μετρήσῃ, θὰ σταθμίσῃ τὸν νοῦν, τὴν καρδιάν, τὸν χαρακτῆρα, τὰς ἀρετάς, τὰ προτερήματα τῶν Ἑλληνίδων. Θὰ μᾶς ἐξετάσῃ μὲ βλέμμα Γερμανίδος, βλέμμα εἰσδύον εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς ψυχῆς καὶ ἀναγινῶσκον ἐν αὐτῇ.

Ἂς μὴ λησμονῶσι τοῦτο ὅλαι ἐκεῖναι, ὧν ἡ καρδία πάλλει μᾶλλον πρὸ τοῦ ἰδίου κατόπτρου ἢ πρὸ τῆς παιδικῆς κοιτίδος. Ἂς μετριάσωσι τὸν πυρετῶδη ζῆλον, μεθ' οὗ ἀσχολοῦνται εἰς τὰ πολύτιμα χρυσοποίκιλτα καὶ ἃς ἀποφασίσωσι καὶ αὐταὶ γενναῖόν τι εἰς τιμὴν τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας.

Ὅταν ὁ δῆμος καὶ ἡ πολιτεία, καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ αἱ συντεχνίαι τῶν ἀμαξηλατῶν καὶ ξυλουργῶν καὶ πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ κοινότητες καὶ τὰ σωματεῖα, ἕκαστον ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του παρασκευάζονται ὅπως ἐπισήμως ἐκδηλώσωσι τὴν χαράν των, ἃς φανῇ ἐπισήμως εἰς τὴν ζωὴν καὶ σωματεῖον τι κυριῶν. Ἂς ἐργασθῇ. Ἂς δείξῃ σημεῖα ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου. Ἂς ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπισήμως τὸ γυναικεῖον φῦλον εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν γάμων τῆς νέας πριγκηπίσσης. Θὰ εἶναι ἓν δεῖγμα ἠθικῆς ὑποστάσεως, ὅπερ θὰ ἔχῃ τὴν βαρύτητά του ἐν ταῖς περὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν κρίσεσι τῆς μελλούσης βασιλίσσης μας.

ΘΕΟΔΩΡΑ Α' Β' ΚΑΙ Δ'

Ὅλα τὰ ἄνθη δὲν εὐοδιάζουν, ὡς πᾶν ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. Τὸ αὐτοκρατορικὸν διάδημα τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου, δὲν ἔστεψε δυστυχῶς πάντοτε μέτωπα ἀρίστων ἀνδρῶν ἢ ἀρίστων γυναικῶν. Τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ μετέπειτα περιφανὴς Κωνσταντινούπολις δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν Τουρκικῶν ὅπλων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀθλιότητα πλείστων ἐστεμμένων αὐτῆς αὐτοκρατόρων καὶ αὐτοκρατειρῶν.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, πολλαὶ ἔφερον τὸ ὄνομα Θεοδώρα, ἀλλὰ δύο καὶ μόναι ἐφάνησαν ἀντάξιαι αὐτοῦ. Θεοδώρα ἡ Γ'. ἧς τὴν βιογραφίαν ἐδημοσιεύσαμεν καὶ Θεοδώρα ἡ Δ'. Ὀφείλομεν ἐν τούτοις νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῆς Α'. καὶ τῆς Β'. ἂν καὶ οὐδενὸς καλοῦ, μᾶλλον δὲ κακοῦ ἐγένοντο πρόξενοι.

Θεοδώρα ἡ Α'. κατήγετο ἐκ Συρίας. Ἦτο θυγάτηρ τῆς Εὐτροπίας, τῆς συζύγου τοῦ Μαξιμιλιανοῦ Ἡρακλέους ἐκ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς αὐτῆς εὐγενοῦς Σύρου. Ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος ὠνόμασε καίσαρα Κωνστάντιον τὸν Χλωρόν. Κατὰ τὸ 292 δὲ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ νυμφευθῇ μετὰ τῆς Θεοδώρας.

Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἐγένετο ὑπὸ τῆς Θεοδώρας τῆς Α'. καίτοι ὡς οἱ χρονογράφοι διατείνονται αὕτη ἦτο γυνὴ ἐξόχου εὐφυΐας. Ὡς μόνον κατώρθωμά της δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ μετὰ τοῦ Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ συμβίωσις της καὶ ἡ ἐπιτηδειότης μεθ' ἧς ἀπεμάκρυνε καὶ διέζευξε τοῦτον ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου Ἑλένης, μητρὸς τοῦ Κωνσταντίνου. Ἐγένετο μήτηρ πολλῶν τέκνων, ἰδιαίτατα τριῶν υἱῶν, ὧν τὰ ὀνόματα σώζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἂν καὶ οὐδεὶς τούτων διεδέχθη τὸν Κωνστάντιον Χλωρὸν εἰς τὸν θρόνον.

Θεοδώρα ἡ Β' ἐστιγμάτισε τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, ὡς κατερύπανε τὸ στέμμα, ὅπερ ἡ ἔνδοξος ἁγία Ἑλένη καὶ τόσαι χρησταὶ αὐτοκράτειραι ἔφερον.

Ἦτο θυγάτηρ θηριοτρόφου τινός, ἀνθρώπου τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης. Ἡ μήτηρ της γυνὴ αἰσχρὰ καὶ κακοήθης δὲν ἐδίστασε νὰ πωλήσῃ τὴν καλλονὴν καὶ ἀρετὴν τῆς νέας Θεοδώρας εἰς τὸν πρῶτον πλειοδοτήσαντα.

Τοιαῦται ἀπαρχαὶ βίου ἔσχον καὶ ἀναλόγους συνεπείας.

Ἡ Θεοδώρα εἰς διάστημα ὀλίγου χρόνου ἤλλαξε μέγαν ἀριθμὸν ἐραστῶν, μέχρις οὗ διοικητής τις τῆς Πενταπόλεως ὀνόματι Ἡκέβουλος, παρέλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ ὡς παλλακίδα. Ἀλλ' ἡ Θεοδώρα εἶχεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον διαφθορᾶς, ὥστε ἐξεδιώχθη καὶ παρὰ τοῦ Ἡκεβούλου ἐν κακῇ καταστάσει.

Μετέβη τότε εἰς Ἀλεξάνδρειαν, μὴ δυνηθεῖσα ὅμως νὰ συντηρηθῇ αὐτόσε ἐπανῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Λέγεται ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἐγνώρισεν αὐτὴν ἐν οἴκῳ ἀπωλείας, ἠράσθη ὅμως τῆς διαβολικῆς καλλονῆς της μετὰ παραφόρου πάθους. Προσέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον του καὶ ἠνάγκασε τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστῖνον νὰ καταργήσῃ τὸν νόμον, τὸν ἀπαγορεύοντα εἰς τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου νὰ νυμφεύηται μετὰ γυναικὸς ἐκλύτων ἠθῶν.

Μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ νόμου τούτου ὁ Ἰουστινιανὸς τὴν ἐνυμφεύθη, πρὸς δυστυχίαν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Κατὰ τὸν Προκόπιον ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἀληθὴς μάστιξ τοῦ Βυζαντίου, ἐπενεγκοῦσα διὰ τῶν βιαίων καὶ ὁρμητικῶν παθῶν της τὴν ἐντελῆ τῆς Αὐλῆς παράλυσιν. Ἀπέθανε τὸ 565, δολοφονήσασα, ὡς λέγεται, υἱόν της τινα, ὃν ἀπέκτησε πρὶν ἢ νυμφευθῇ μετὰ τοῦ Ἰουστιανοῦ.

Ἡ τελευταία δὲ διάδοχος τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος ὑπῆρξεν ἡ τρίτη θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ XI Θεοδώρα. Αὕτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της ἐξεδιώχθη ἐκ τῆς Αὐλῆς παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Ρωμανοῦ Ἀργυρίου, ὡς συνομόσασα νὰ ἐκθρονίσῃ τοῦτον καὶ ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν ἐραστήν της Προυσιανόν. Ἐνεκλείσθη εἰς μονήν τινα μέχρι τοῦ ἔτους 1042, ὅτε καὶ ἀπεφυλακίσθη, ἵνα ἀναγορευθῇ αὐτοκράτειρα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ζωῆς. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐνυμφεύθη μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου, μεθ' οὗ ἔζησεν εὐτυχῆς ἐπὶ 8 ἔτη.

Χηρεύσασα νεωτάτη ἔτι τὴν ἡλικίαν ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους μὲ χεῖρας στιβαρὰς καὶ πνεῦμα μεγαλεπίβουλον. Πρῶτον ἔργον της ἅμα τῇ εἰς τὸν Βυζαντινὸν θρόνον ἀναρρήσει της ἦτο ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν αὐλοκολάκων καὶ ἡ συγκρότησις κυβερνήσεως ἐξ ἀνδρῶν νομίμων καὶ εὐσυνειδήτων. Προέβη μετὰ ταῦτα εἰς ἐλάττωσιν τῶν πόρων, πρᾶξις, ἥτις τῇ προσείλκυσε τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ λαοῦ της. Προήγαγε τὰς τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον εἰς ζηλωτὴν τελειότητα, ἐπεβλήθη δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς της, κατορθώσασα οὕτω νὰ διατηρήσῃ τὸ κράτος της ἐν εἰρήνῃ, καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς βασιλείας της. Ἀπέθανεν ἑβδομηκοντοῦτις, εὐλογουμένη παρὰ πάντων [redacted] ὁών της καὶ ἀποδείξασα ὅτι γυν συνετὴ καὶ μεγα[redacted] δύναται πολλάκις καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης αὐτῆς ἀρχῆς ἀνυψουμένη νὰ ὑπερβῇ καὶ τὸν μεγαλοφυέστερον ἄνδρα.

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ

Αἱ ἰδέαι τῆς προόδου, αἱ πρωτοστατοῦσαι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ αἰῶνος τούτου ἐπήνεγκον πλείστας εὐεργετικὰς ἐν τῇ κοινωνίᾳ μεταρρυθμίσεις. Τινὲς τούτων ἀνάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γυναικεῖον φῦλον, ὅπερ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας παρηγκωνίζετο πρὸς βλάβην καὶ ζημίαν αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Μεθ' ὅσης δὲ φειδοῦς οἱ ἔχοντες πάντοτε τὴν πλειονοψηφίαν κύριοι ἀπονέμουσιν αὐτῇ τὰ δικαιωματικῶς ἀνήκοντα εἰς τὸ φῦλον της, μετ' ἴσης εὐκολίας ἀναγνωρίζουσι τὰς ἐκδουλεύσεις της καὶ ἀναλόγως ἀνταμείβουσιν αὐτήν. Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπάρχει παράσημον ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς μέχρι τῶν κατωτάτων τιμητικῶν μεταλλίων, ὅπερ δὲν προσηνέχθη εἰς ἐξόχους γυναῖκας, εὐεργετησάσας διαφοροτρόπως τὸ ἔθνος ἢ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐν Αὐστρίᾳ ἔχουσι τὸ παράσημον τοῦ «*Ἀστερόεντος Σταυροῦ*» ὅπερ ἱδρυθῇ ὑπὸ τὰς ἑξῆς περιστάσεις. Κατὰ τὸ 1658 πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε μέγα μέρος τοῦ ἐν Βιέννῃ Αὐτοκρατορικοῦ Ἀνακτόρου. Μεταξὺ διαφόρων πολυτίμων ἀντικειμένων, ἀπολεσθέντων κατὰ τὴν πυρκαϊὰν ταύτην ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλεονόρα συναπώλεσε καὶ κιβώτιον ἐκ κρυστάλλου ἐμιλτωμένου, ἐν ᾧ περιείχετο τεμάχιόν τι τοῦ πολυτίμου Σταυροῦ. Τὸ πολύτιμον τοῦτο λείψανον ἀνευρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀποτεφρωθέντων ἐρειπίων μετὰ πέντε ἡμέρας. Τὸ κιβώτιον εἶχε καταστραφῇ, ἀλλὰ τὸ ἐν αὐτῷ πολύτιμον ξύλον ἦν ἄθικτον. Πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ συμβεβηκότος τούτου ἡ αὐτοκράτειρα ἵδρυσε τὸν Ἀστερόεντα Σταυρὸν ὡς παράσημον τοῦ γυναικείου φύλου.

Τὸ παράσημον ἔχει σχῆμα ὠοειδές. Περιστέφεται ὑπὸ πλατείας ἐκ μίλτου κυανῆς γραμμῆς καὶ εἰς τὸ μέσον ἐπὶ λευκοῦ μίλτου διαγράφεται ἀετὸς μέλας δικέφαλος, φέρων μεταξὺ τῶν δύο κεφαλῶν Σταυρὸν ἐκ μίλτου πρασίνου. Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις «Salus et gloria.» Τὸ παράσημον τοῦτο φέρεται πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους ἐπὶ κοσύμβου ἐκ ταινίας μελαίνης.

Ἐν Ῥωσσίᾳ αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὸ παράσημον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Τὸ παράσημον τοῦτο ἵδρυσεν ὁ Μέγας Πέτρος τῇ 25 Νοεμβρίου 1719, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς πριγκηπίσσης Αἰκατερίνης κατὰ τὴν ἐν Προύθῳ κατὰ τῶν Τούρκων μάχην. Τὸ παράσημον τοῦτο εἶναι ἀποκλειστικῶς γυναικεῖον· διαιρεῖται δ' εἰς δύο τάξεις: εἰς μέγα καὶ μικρόν.

Ὁ μέγας σταυρὸς εἶναι ἀδαμαντοκόλλητος. Ἡ πλατυτάτη ταινία, ἐφ' ἧς ἀναρτᾶται εἶναι ἐρυθρᾶ, ἀργυροῖς δὲ γράμμασι ἀναγινώσκει τις ἐπ' αὐτῆς ρωσσιστὶ τὰς λέξεις *Διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατριδος*. Τὸ παράσημον τοῦτο φέρει εἰς τὸ μέσον ὠοειδῆ λευκὴν πλάκα, ἐφ' ἧς ἀπεικονίζεται ἡ εἰκὼν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης λευχειμονούσης καὶ φερούσης ἀνὰ χεῖρας ἀργυροῦν σταυρόν. Ἡ πλὰξ αὕτη φέρει ὀκτὼ γωνίας, ποικίλλομένας δι' ἀδαμάντων. Ἐπ' αὐτοῦ δι' ἐρυθροῦ χρώματος ἀπεικονίζεται τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα.

Αἱ μεγαλόσταυροι φέρουσι τὸν ἀστέρα τοῦτον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους. Ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος ὁ Α'. ἵδρυσε κατὰ τὸ 1797 καὶ παράσημον β' τάξεως. Τοῦτο εἶναι εἰδικῶς προωρισμένον διὰ τὰς μεγάλας κυρίας τῆς Αὐτοκρατείρας καὶ διὰ τὰς εὐγενεῖς ξένας.

Ἡ Πρωσσία ἔχει τὸ παράσημον τοῦ τάγματος τῆς Λουΐζης. Ὁ βασιλεὺς Φρειδερῖκος Γουλιέλμος III ἵδρυσε τὴν 5ην Αὐγούστου 1814, τὸ παράσημον τοῦτο διὰ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἔδειξαν ἡρωϊκὴν διαγωγὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἀνεξαρτήτως τάξεως καὶ γένους. Ὁ σταυρὸς οὗτος φέρεται ἐπὶ ταινίας μελαίνης μετ' ἀργυρῶν σταυρῶν.

Ἐν Ἱσπανίᾳ ὑπάρχει τὸ τάγμα τῆς Μαρίας-Λουΐζης, ὅπερ ἱδρύθη τὸ 1792 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Καρόλου IV. Τὸ βασιλικὸν διάταγμα τὸ ὁρίζον τὴν ἵδρυσιν τοῦ παρασήμου τούτου περιέχει αὐτολεξεὶ τὰ ἑξῆς; Ἱδρύθη ὅπως παρέχηται πρὸς τὴν βασίλισσαν ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλοῖ τὴν εὐαρέσκειάν της πρὸς πᾶσαν ὁμόφυλόν της, διακρινομένην διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις της καὶ τὰς ἀρετάς της.

Πᾶσα κυρία φέρουσα τὸ παράσημον τοῦτο ὑποχρεοῦται νὰ ἐπισκέπτηται ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἓν νοσοκομεῖον τοῦ κράτους καὶ ἓν ἄλλο οἱονδήποτε εὐεργετικὸν κατάστημα. Ὀφείλει ἐπίσης νὰ τελῇ ἅπαξ τοῦ ἔτους μνημόσυνον διὰ τὰς ἀποθανούσας παρασημοφόρους γυναῖκας, νὰ παρευρίσκηται δὲ καὶ εἰς ὅλα τὰ μνημόσυνα, ἅτινα τελοῦνται εἰς μνήμην αὐτῶν. Ὁ σταυρὸς φέρει ὀκτὼ ἀκτῖνας ἐκ μίλτου ἰοχρόου. Ἐπὶ τῶν γραμμῶν τοῦ σταυροῦ ἀπεικονίζονται χρυσαῖ βίβλοι ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτοῦ ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Φερδινάνδου. Τὸν σταυρὸν τοῦτον φέρουσιν ἀνηρτημένον ἐπὶ ταινίας ἰοχρόου.

Ἡ Πορτογγαλλία ἔχει τὸ παράσημον τῆς ἁγίας Ἰσαβέλλας ἱδρυθὲν τὸ 1804 ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Μαρίας. Εἶναι σχήματος ὠοειδοῦς καὶ περιβάλλεται ὑπὸ στεφάνης ἐκ ῥόδων.

Ἐπὶ τῆς πλακὸς ἀπεικονίζεται ἡ ἁγία Ἰσαβέλλα ἐλεοῦσα πτωχόν. Ἐπὶ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους εἶναι χαραγμέναι διὰ χρυσῶν γραμμάτων αἱ λέξεις; Teal orden de Santa Isabel, Φέρεται ἐπὶ κοσύμβου ἐκ ταινιῶν λευκῶν καὶ ῥοδίνων.

Ἕλλεν Φρίσς.

ΣΧΕΣΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥ

Τα κύρια παιδαγωγεῖα εἶναι ὁ οἶκος καὶ τὸ σχολεῖον. Ἡ πρώτη ἀνατροφὴ τοῦ παιδὸς ἀνήκει εἰς τὴν μητέρα. Ἡ μητρικὴ ἀνατροφὴ ἀναφέρεται ἰδίᾳ εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου καὶ καλεῖται θεραπεία. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐξεγείρεται ἐν αὐτῷ ἡ πνευματικὴ ζωή, ἀναπτύσσεται μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ παιδός, πρὸς τῷ φυσικῷ δεσμῷ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία.

Ἡ διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν φροντὶς τῆς μητρὸς συνδέεται κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν περὶ τοῦ σώματος φροντίδα αὐτῆς! Ἡ μήτηρ ὁμιλεῖ πρὸς τὸ τέκνον της, τὸ θωπεύει, τῷ τραγουδῇ ἀσμάτιόν τι, καὶ πάντα ταῦτα, καθ' ὃν χρόνον τὸ παιδίον δὲν ἐννοεῖ ἔτι τὰς λέξεις τῆς μητρός του, τὰς θωπείας της δὲν δύναται ν' ἀνταποδώσῃ, τὸ μουσικὸν αἴσθημα κοιμᾶται ἔτι.

Ἡ μήτηρ ἀνατρέφει τὸ τέκνον αὐτῆς ἐν ἀγάπῃ· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀρκοῦσι μόνον δείγματα ἀγάπης. Τὴν μητρικὴν στοργὴν πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἡ πατρικὴ ἐξουσία. Ἄνευ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἡ ἀνατροφὴ ἤθελεν ἀποβῇ ἁπλῆ σκιατροφία. Οὕτω πατὴρ καὶ μήτηρ συμπληροῦσιν ἀλλήλους, καὶ κατὰ τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐν ὁμαλαῖς περιστάσεσιν οἱ γονεῖς δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ξένης βοηθείας εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων των. Ὅταν ὅμως ὁ παῖς αὐξηθῇ καὶ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν τοῦ μανθάνειν καὶ διδάσκεσθαι, τότε πρέπει τὸ σχολεῖον καὶ ὁ οἶκος ἀπὸ κοινοῦ νὰ μετέχωσι τοῦ ἔργου τῆς ἀγωγῆς. Ἡ συμμετοχὴ ὅμως αὐτῶν δὲν εἶναι ἴση. Τὸ μεγαλήτερον μέρος ἀνήκει εἰς τὸν οἶκον. Διότι αἱ τοῦ οἴκου ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν πρωϊαίτεραι καὶ διὰ τοῦτο εἶναι διαρκέστιραι, καὶ προστέτι τὸ παιδίον, καὶ διαρκούσης τῆς σχολειακῆς του ἡλικίας, τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου διέρχεται παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ. Καὶ ναὶ μὲν παρίσταται τὸ σχολεῖον εἰς τὸν παῖδα μὲ ὑπερβάλλουσαν σοβαρότητα καὶ μὲ τραχεῖάν τινα νομιμότητα, ἥτις ἀπαραιτήτως ἀναγκαία εἶναι διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι φυσικὸν ὁ μαθητὴς ἐν τοῖς κόλποις τῆς οἰκογενείας νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν μᾶλλον εὐχαριστημένον. Καὶ τὸ ἄριστον δὲ σχολεῖον μόνον ἐν τεχνικῇ μορφῇ ἀναπαριστᾷ τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα τὸ σχολεῖον κέκτηται ἀπέναντι τοῦ οἴκου ἰδιάζουσάν τινα ἀξίαν. Τὸ σχολεῖον παρίσταται εἰς τὸν εἰσερχόμενον παῖδα ὡς δυναμίς τις ἰσχυρά, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ διαφύγῃ. Εὐθὺς ὁ μαθητὴς θεωρεῖ τὸ σχολεῖόν του ὡς ὅλον τι συμπαγὲς καὶ ἑαυτὸν ὡς μέλος τοῦ ὅλου τούτου, ἐξεγείρεται ἐν αὐτῷ συνείδησίς τις τάξεως καὶ αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς κοινότητος ἐμπεδοῦνται. Ὁ παῖς ἰδίᾳ, ἐκ φύσεως προωρισμένος νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς εὐρύτερον κύκλον ἐνεργείας ποιεῖ κατὰ τὴν πρώτην εἴσοδόν του εἰς τὸ σχολεῖον τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον. Ἐν αὐτῷ ὁ ὁρίζων τῆς πείρας αὐτοῦ θὰ εὐρυνθῇ, ἐν αὐτῷ πρέπει ν' ἀρχίσῃ μόνος νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας ἑαυτοῦ καὶ νὰ διεκδικῇ τὰ δικαιά του πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, νὰ μάθῃ τὴν γλῶσσάν του ὁτὲ μὲν νὰ χαλιναγωγῇ ὁτὲ δὲ νὰ μεταχειρίζηται. Εἰς πάσας ταύτας τὰς σχέσεις τὸ σχολεῖον εἶναι προγυμναστήριον διὰ τὸν κόσμον, κατάλληλος μετάβασις πρὸς τὸν ἐνεργὸν δημόσιον βίον.

Ἄλλο οὐσιωδέστερον πλεονέκτημα παρέχει τὸ σχολεῖον, τὴν κοινὴν πρὸς τοὺς μαθητὰς διδασκαλίαν. Ἀληθῶς τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ἐλαττοῦται ὅπου αἱ τάξεις εἶναι ὑπερπλήρεις, ἀλλὰ καὶ τότε τὸ πλεονέκτημα δὲν αἴρεται ὅλως. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἀτελέστερα διωργανωμένα σχολεῖα, ἐν οἷς μαθηταὶ διαφόρων τάξεων καὶ ἡλικιῶν συνδιδάσκονται, ὅπου ἑπομένως γίνεται ἔμμεσος καὶ ἄμεσος διδασκαλία, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως ἐξεγείρεται ἡ αὐτενέργεια τῶν μαθητῶν, καὶ ὑποθάλπεται φαιδρὰ μεταξὺ αὐτῶν ἁμιλλα. — Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο συμβαίνει μόνον ἐν ἐκείνοις τοῖς σχολείοις, ἐν οἷς ἡ διδασκαλία γίνεται εὐμεθόδως.

Ἡ ἁμιλλα αὕτη, ἥτις εἶναι σπουδαιότατον παιδαγωγικὸν μέσον ἐν τῷ σχολείῳ, εἶναι ἐλαχίστη ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κατ' ἰδίαν διδασκαλίᾳ. Ἐπίσης, ἐπίπληξις γενομένη ἐν τῷ σχολείῳ ἐνώπιον τῶν μαθητῶν εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικωτέρα, ἢ ὅταν αὕτη γίνεται ἐν τῷ οἴκῳ. Ὡς πρὸς τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπήσωμεν ὅτι ἡ ἐπίπληξις καὶ ἡ μομφὴ εἰς πολλὰς περιστάσεις καὶ ἐν τῷ σχολείῳ πρέπει νὰ γίνηται κατ' ἰδίαν.

Πολλάκις συμβαίνει διὰ μιᾶς καλῆς δημοσίᾳ (ἐν τῷ σχολείῳ) γενομένης διδασκαλίας, πολλαὶ ἐπιβλαβεῖς ἐπιδράσεις τοῦ οἴκου νὰ προλαμβάνωνται. Ἡ τάξις ἡ ἐν τῷ σχολείῳ κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως. Διὰ τοῦτο ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ φροντίζῃ ὅπως πέμπῃ τὸν παῖδα εἰς τὸ σχολεῖον ἐν τοιαύτῃ καταστήσει, ὥστε νὰ μὴ καταισχύνηται ἡ ὑπόληψις αὐτῆς διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ τέκνου της.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) Ἀσπασία Βλ. Σκορδέλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ!!

Πατρίδα μου, Σ' ἀφίνω γειά! πατρίδα μου, Σὲ χάνω
Ἐγὼ ποῦ 'στὴν ἀγκάλη Σου 'ζητοῦσα ν' ἀποθάνω!!
Σ' ἀφίνω γειά, πατρίδα μου! ἀγαπημένη χώρα,
Τοῦ χωρισμοῦ μας ἔρθασε ἡ πικραμένη ὥρα!
Ἔχετε γειὰ ἀνθρόστρωτοι τοῦ τόπου μου κοιλάδες,
καὶ σεῖς λουλούδια τοῦ βουνοῦ, δροσάταις πεδιάδες,
καὶ σεῖς ἀστέρια τ' οὐρανοῦ χρυσᾶ τρεμουλιασμένα,
καὶ σεῖς πουλάκια 'στὰ κλαδιὰ χαρούμενα καϋμένα!
Ἔχετε γειὰ τὴ χώρα μου γιὰ πάντα τὴν ἀφίνω,
θλίβομαι, καίω καὶ πονῶ καὶ μαῦρο δάκρυ χύνω!
Πατρίδα μου, δὲν τὄλεγα ποτέ μου νὰ Σ' ἀφήσω,
δὲν τὄλεγα χωρὶς Ἐσὲ μία στιγμὴ νὰ ζήσω!
γιατὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα μου Σ' ἀγάπησα μὲ τρέλλα
καὶ ἡ ψυχή μου πάντοτε μ' Ἐσένα χαμογέλα!
Ἐθαύμαζα, πατρίδα μου, τὸν ἥλιο, τὴν Σελήνη,
τὴ χαραυγή, τὴ δρόσο Σου, τὴ νύκτα, τὴ γαλήνη!
ἐθαύμασα πολλαῖς φοραῖς τὸ κῦμα ποῦ 'κυλοῦσε
τὴν ἄμμο ποῦ ἀγκάλιαζε καὶ τὴ γλυκοφιλοῦσε
καὶ ἔλεγα «χώρα καμμιὰ στὴ γῆ δὲν θἄναι ἄλλη
«νὰ ἔχῃ τόσαις ὠμορφιαῖς, τόσα περίσσια κάλλη!
«Χαρὰ 'ς ἐμᾶς ποῦ ἔχουμε, πεντάμορφη πατρίδα
«πρώτη 'ς τὴ δόξ' ἀθάνατη χρυσόφωτη ἀχτίδα!»
Μὰ... τώρα ποῦ μοῦ ἤτανε γραφτὸ νὰ σὲ ἀφήσω
δρὸ δάκρυά μου πόρινα στὸ χῶμα Σου θὰ χύσω!

κ' ἴσως καὶ γίνουν ποταμὸς κι' ἀγάλια μὲ τ' ἀγέρι,
τὸ κῦμα τους ν' ἀγκαλιασθῶ, κοντά σου νὰ μὲ φέρῃ!!
νὰ ζήσω πάλι σὰν ποὶλι μέσα 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
καὶ νὰ μὲ θάψουνε ἐκεῖ σὲ χώματα δικά Σου!

Μαρίκα Πιπίζα.

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΔΑΣΙ ΚΟΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἀφήσωμεν τὰς μεδούσας καὶ τὰ ἀναρίθμητα μαλάκια, ζωύρια εὑρισκόμενα ἐν σωρῷ, ὡς ἄμμος τῆς παραλίας, ὁμιλήσωμεν δὲ περὶ τῆς θρίσσης (hareng), τόσον περιέργου ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Καὶ ἐν πρώτοις αὕτη εἶναι μέγας περιοδευτής (tourriste) καὶ κατ' ἐξοχὴν περιηγητής· τέκνον τῶν πολικῶν θαλασσῶν, διασπείρεται καθ' ἅπαντα τὰ παράλια καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὠκεανούς, ὑπόχρεως νὰ μεταναστεύσῃ ἕνεκα ἐλλείψεως τροφῆς καὶ τῆς θαμαστῆς αὐτῆς γονιμότητος. Αἱ θρῖσσαι διαιροῦνται εἰς δύο στρατεύματα, ὧν τὸ μὲν διευθύνεται πρὸς δυσμὰς καὶ τὸ ἕτερον πρὸς ἀνατολάς. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αἱ μυστηριώδεις καὶ ἀτελεύτητοι αὗτοι πομπαὶ ἔχουσι λόγον, ὅτι ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ μικρά, ὅπως περιλάβῃ τὰς θρίσσας. Ἀναχωροῦσιν αἱ ἐκπλήττουσαι αὗται περιηγήτριαι καθ' ὡριτμένην ἡμέραν, ὡς ἐὰν ὑπήκουον εἰς τὸ αὐτὸ σύνθημα, ἐπανευρίσκονται ἐν ὡρισμένῃ πάλιν ἡμέρᾳ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεώς των ἀφ' οὗ κάμωσι τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

Γνωστὸν ὅτι ἡ θρίσσα εἶναι μέγας πλοῦτος διὰ τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Σουηδίαν καὶ τὴν Δανιμαρκίαν. Ὁ Γουλιέλμος Beuchel de Bievolet, εὗρε τὸ μέσον ὅπως διατηρῇ ταύτας διὰ τῆς ἐμβαπτίσεώς των ἐντὸς ἅλατος. Ἑκατὸν δὲ ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Ε'. μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τάφον του καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ὑπηρεσίας, ἣν ὁ Beuchel παρεῖξε τῇ ἀνθρωπότητι, τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν καὶ ἔραγεν ἐκεῖ θρίσσαν ἣν προσέφερον αὐτῷ ἐπ χρυσοῦ πινακίου.

Ἐὰν μετὰ τὴν μεμακρυσμένην καὶ μυστηριώδη λιτανείαν των ἠδύναντο οἱ ἀκαταπόνητοι περιηγηταὶ νὰ μετρηθῶσι, πόσα δισεκατομμύρια ἐκ τούτων θὰ ἔλειπον εἰς τὸ προσκλητήριον· πόσοι ἐχθροί, τὸν ἄνθρωπον ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς των, ταῖς ἔστησαν παγίδα καὶ ἀπεδεκάτισαν τὰς λεγεῶνας των! Ἐ καλῶς! Ἡ θαυμαστὴ γονιμότης τῶν θρισσῶν ἀναπληροῖ ἁπάσας τὰς γενομένας καταστροφάς Περὶ ταύτης ἐπαρκὲς νὰ εἴπωμεν ὅτι σορὸς Ὀλλανδός, ἐξ ἴσου ὑπομονητικὸς καὶ διακεκριμένος, ἐμέτρησεν ἐν θηλείᾳ θρίσσᾳ ἑβδομήκοντα τέσσαρας χιλιάδας ἑξακόσια ἑξ ὠά!

Ὅτε μετὰ θερμὴν ἡμέραν, περιπατεῖ τις ἐν σκοτεινῇ νυκτὶ ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων βράχων, οὐδὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν καλλονὴν τῆς εἰκόνος, ἣν ἀγέλη θρισσῶν παρέχει αὐτῷ. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ θάλασσα μεταβάλλει χρῶμα εἰς ἑκάστην στιγμήν, διότι ἀπὸ κυανῆς καθίσταται ἰόχρου; καὶ ἀπὸ ἐρυθρᾶς ἐπάργυρος: εἶτα δὲ γενικὴ πυρπόλησις καλύπτει τὰ κύματα, ἐκτεινομένη αὕτη εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὡς ἀτελεύτητον βεγγαλικὸν φῶς, ἄγνωστον τῷ Raggieri. Αἱ ἄβυσσοι εἶναι ὡς πῦρ, ἡ θάλασσα φαίνεται ὅτι καίεται καὶ τὰ κύματα κυλίουσι φλόγας. Εἰσὶ μυστηριώδεις αἱ ἐκθαμβοῦσαι καταδύσεις, φανταστικοὶ αἰγιαλοὶ καὶ ἑκάστην φοράν, καθ' ἣν αἱ κῶπαι βυθίζονται ἐν τῇ θαλάσσῃ, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐξάγουσι σπινθῆρας ὅτι αὗται ἐξέρχονται τοῦ πυρός! Ὁ ἀπαράμιλλος τεχνίτης ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔδωκε τὴν ἀπερίγραπτον ταύτην παράστασιν θαυμασίου φωσφορικῆς, εἶναι ἡ θρίσσα!

V.

Οἱ ἀλλόκοτοι ἰχθῦς.

Τὸ trépang εἶναι εἶδος ὁλοθουρίου καὶ εἰς τῶν μᾶλλον ἀλλοκότων ἰχθύων τοῦ ὠκεανοῦ. Φαντασθῆτε ὄγκον ἄμορφον καὶ σαρκώδη, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ὁποίου, διέρχεται πεπτικὸς σωλήν. Δὲν εἶναι ζῶον, ἀλλὰ στόμαχος. Εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ σωλῆνος τούτου, εὑρίσκεται τὸ στόμα, τεθειμένον εἰς τὸ βάθος εἴδους χοάνης καὶ κεκοσμημένον διὰ μικρῶν πυκνῶν πλοκάμων. Ὁ μοναδικὸς οὗτος ἰχθὺς ἔχει πρωτότυπον τρόπον ὅπως ἐκφράσῃ τὴν ὀργήν του, διότι ὅτε ὀργίζεται ἐμεῖ τὰ σπλάγχνα του χωρὶς νὰ διατηρήσῃ οὐδὲ ἓν ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ πῶς θὰ ζήσῃ τότε; Ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα, διότι τὰ ἐντόσθια ταῦτα ἔχουσι τὴν παράδοξον δύναμιν νὰ ἀναφύωνται. Ἐφ' ὅσον ἐξάγει ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τοσοῦτον σχηματίζονται. Ἔχει ἐντόσθια ἀνεξάντλητα.

Ἡ σάρξ τοῦ κινεζικοῦ trépang εἶναι λεπτή, ὅσον καὶ ἡ ἁλιεία αὐτοῦ περίεργος. Εὐθὺς ὡς συλληφθῇ, ὁ φρικώδης ἀλλ' εὐάρεστος τὴν γεῦσιν ἰχθὺς οὗτος, ῥίπτεται ζῶν ἐντὸς λέβητος πλήρους ζέοντος θαλασσίου ὕδατος καὶ ὅτε ἐξέλθῃ τοῦ σώματός του τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον πικρὸν ὑγρόν, τὸν ἐξάγουσι τοῦ λέβητος καὶ ἀφαιροῦσι τὰ ἐντόσθιά του. Εἶτα ἀσφαλίζουσι τὴν συντήρησίν των, καπνίζοντες αὐτὸν δι' ἀρωματώδους φυτοῦ καὶ τοποθετοῦντες αὐτὸν ἐπὶ ταρσοῦ καλάμου τὸν ἀποξηραίνουσιν εἰς τὸν ἥλιον. Καὶ οὕτω παρεσκευασμένος προσφέρεται εἰς τοὺς λίχνους τοῦ Οὐρανίου Κράτους, κατὰ προτίμησιν τρώγοντας τοῦτον.

Τούλα Κόκκαλη.

ΑΝΤΙ ΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Τί παράδοξον πρᾶγμα ἡ ζωή. Νῆμα ὅπερ ἡ μοῖρα κλώθει ἐκ μετάξης διὰ τὸν πλούσιον, ἐξ ἐρίου διὰ τὸν ἀστόν, ἐκ χονδροειδοῦς βάμβακος διὰ τὸν πτωχόν. Νῆμα ὅπερ ὁ χρόνος διὰ τῶν σκελετωδῶν χειρῶν του περιελίσσει περὶ τὴν ἡλακάτην τῶν ὀνείρων καὶ τῶν σχεδίων μας, ἀποκόπτων αὐτὸ μὲ τὸ ὀξύστομον δρέπανόν του, ὅταν νομίσῃ τὴν ὥραν κατάλληλον.

Μὲ καρδίαν μεστὴν χαρᾶς καὶ ὡραίων περὶ μέλλοντος ὀνείρων, μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐμπιστοσύνην τῶν δέκα ὀκτὼ ἀνοίξεών του κατέλιπεν ὁ νέος Γεώργιος τὴν μικρὰν κωμόπολιν, ἐν ᾗ ἐγεννήθη, μεταβαίνων εἰς τὴν μεγαλώνυμον τῆς Παλλάδος χώραν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ νῆμα τῆς ἰδικῆς του ζωῆς ἐκλώθετο ἡσύχως ἐκ τῶν ἐρίων τῶν προβάτων τοῦ χωρίου του, ἄνευ κόμβων καὶ συστροφῶν, ἃς ἡ μήτηρ διὰ τῶν φιλοστόργων χειρῶν της ἀνέλυε καὶ ἐξεδίπλου ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην.

Ὁ νέος Γεώργιος ἐθαύμαζε καὶ ἐσέβετο τὴν παραδειγματικὴν τῶν γονέων του τελειότητα, ἥτις ἐν τούτοις ἐλάχι-

στα συνεβιβάζετο πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὰς φυσικὰς κλίσεις του.

Ὁ πατήρ του υἱὸς ἱερέως, μὲ εὐσέβειαν φανατικὴν μέχρις ἀγριότητος, ἤθελεν εὐχαρίστως τουφεκίσει ὅλους τοὺς *φαρμασόνους*, ὡς τοὺς ἀπεκάλει, οἵτινες κατέλυον τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευάς, ἐὰν αἱ χεῖραις του δὲν ἔτρεμον ὁσάκις ἐλάμβανεν ὅπλον ἀνὰ χεῖρας. Ἀπεσύρθη νέος εἰς τὸ ἐν τῇ κωμοπόλει Β. κτῆμα του μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ νεογεννήτου υἱοῦ του, διότι εἶχεν ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴν διαφθορὰν καὶ τὴν κακοήθειαν, ἥτις ἐβασίλευεν ἐν ταῖς πόλεσι.

Συστηματικὸς διώκτης πάσης προοδευτικῆς ἰδέας, τὸ πνεῦμα του ἦτο στενότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ προσώπου του, ὅπερ ὡμοίαζε πρὸς λεπίδα ἐγχειριδίου, ἐφ' οὗ δίκην φαιῶν ἥλων ἔλαμπον οἱ μικροὶ στρογγύλοι ὀφθαλμοί του.

Οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας ταύτης ἦσαν οἱ δύο ἱερεῖς τῆς κωμοπόλεως. Ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος οἱ καλοὶ πατέρες ἐπεσκέπτοντο τὸν φίλον των, ὅστις εἰς τιμήν των ἐθυσίαζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φιάλην τινὰ τοῦ παλαιοτέρου οἴνου τοῦ ὑπογείου του. Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἦτο γυνὴ γλυκεῖα, χαρακτῆρος ἀσθενοῦς καὶ ἐλαστικοῦ, μετὰ τὴν γέννησιν δὲ τοῦ υἱοῦ της εἶχε προσθέσει καὶ τετάρτην Θεότητα εἰς τὰς προσευχὰς καὶ λατρείας της. Τὸν ἐδίδαξε νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς τὸ Ψαλτήριον καὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον καὶ νὰ προσεύχηται θερμότατα πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Ὡς κατάλληλον διὰ τὸν μικρὸν υἱόν της διασκέδασιν ἐθεώρει τὴν εἰς τὸν ἑσπερινὸν ἢ τὴν πρωϊνὴν λειτουργίαν μετάβασίν του, καθ' ἣν ἠξιοῦτο καὶ τῆς τιμῆς νὰ ἀναγινώσκῃ ὅσον ἠδύνατο ἐνρινότερον τὸν Ἀπόστολον. Πλὴν φεῦ! ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ὅσῳ διαρκοῦσι τὰ ὄνειρα θερινῆς νυκτός.

Ἡ καλὴ γυνὴ προσηλωμένη ὅλη εἰς τὴν νηστείαν καὶ τὰ θρησκευτικά της καθήκοντα, ἠγνόει ὅτι ἐν τῇ μορφώσει τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας τῶν παίδων, ὁ Θεὸς ἔχει συχνότατα ἀνταγωνιστὴν τὸν διάβολον. Ὁ πτωχὸς μικρὸς ἠσφυκτία ἐν τῇ πνιγηρᾷ ἐκείνῃ τῆς φασουλοφαγίας ἀτμοσφαίρᾳ.

Ἤρξατο ὅθεν νὰ μαραίνηται, νὰ εἶναι ἀφῃρημένος, μελαγχολικός, νὰ μὴ ἀποστηθίζῃ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαυῒδ καὶ νὰ μὴ εὑρίσκῃ εὐχαρίστησιν ἀναγινώσκων τὸν Ἀπόστολον. Οἱ γονεῖς ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν, νὰ ἀπελπίζωνται.

Ὁ φίλος ἱερεὺς ἔκαμε σαρανταλείτουργον, ἡ ἐξορκίστρια τῆς κωμοπόλεως ἐξώρκιζε τὸν νεανίαν πρωῒαν καὶ ἑσπέραν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του διηυλακοῦντο περισσότερον καὶ αἱ παρειαί του ἐκοιλαίνοντο καὶ τὸ βλέμμα του ἐχαυνοῦτο. Κατόπιν οἰκογενειακῆς συσκέψεως, ἀπεφασίσθη τάξιμον εἰς τὴν Παναγίαν καὶ ἀφιέρωσις τοῦ μικροῦ εἰς τὸν μοναχικὸν βίον. Τὸν ἐνέδυσαν μικρὰ καλογηρικὰ ράσα, ὅλαι δὲ αἱ καλαὶ τοῦ χωρίου γυναῖκες ἤρξαντο ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸν ὀνομάζουσι Παπᾶ.

Παρῆλθον ἔτη καὶ ὁ παῖς πάντοτε ἰσχνός, πάντοτε πάσχων ἐγένετο νεανίας.

Ἑσπέραν τινὰ βροχερὰν καὶ τρικυμιώδη, καθ' ἣν ἀπειλητικὸς ὁ ἄνεμος ἠνάγκαζε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα νὰ κλονίζωνται καὶ τριζοβολῶσι, ὁ ἐξοχικὸς οἰκίσκος τοῦ πατρὸς τοῦ Γεωργίου παρουσίαζεν ὄψιν ἀσυνήθη.

Γέρων ἀπόστρατος, καπετάνιος τῆς χωροφυλακῆς, θεῖος ἀριθμῶν ἐν τῷ βίῳ του πολλὰ τρόπαια καὶ πολύαθλον παρελθὸν ἐζήτει διὰ μίαν νύκτα φιλοξενίαν παρὰ τῇ ἀγαπητῇ ἀνεψιᾷ του.

Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου πολυάσχολος διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰσήρχετο καὶ ἐξήρχετο, ἑτοιμάζουσα πρόχειρον δεῖπνον, καθ' ὃν χρόνον Γεώργιος καὶ ὁ πατήρ του ἤκουον τὰς ἀτελευτήτους διηγήσεις τῶν ἄθλων καὶ κατορθωμάτων τοῦ γέροντος ἀπομάχου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γεωργίου εἶχον προσκτήσει ἔκτακτον ζωηρότητα. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὅπλα καὶ αἱ ἀμφίστομοι μάχαιραι καὶ ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἵππων, τὰ ἀρτύματα τῆς διηγήσεως τοῦ γέροντος θείου διήγειραν ἐν τῷ στήθει του πόθους ἀγνώστους, ἠλέκτρισαν τὸ εἰς τὰς φλέβας του σφύζον αἷμα, τὸν ἀπέσπασαν τέλος ἐκ τῆς νάρκης, εἰς ἣν εἶχε βυθίσει αὐτὸν τὸ ράσον καὶ αἱ νηστεῖαι. . . . .

Τὴν ἐπαύριον, ὁ γέρων ἀπόμαχος ἠγέρθη πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵνα ὡς ἔλεγε ἀναπνεύσῃ τὸν πρωϊνὸν ἀέρα καὶ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν Β... πρὶν ἢ ὁ ἥλιος ἀρχίσῃ νὰ καίῃ ὡς πεπυρακτωμένη κάμινος. Ἀλλ' ὅτε ἐζήτησε νὰ ζεύξῃ τὸν ἵππον του, ὁ ἵππος δὲν εὑρέθη εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ χωρίον ὅλον ἀνεστατώθη, χωρὶς ὁ ἵππος νὰ εὑρεθῇ.

Ὁ γέρων ἤρξατο νὰ ἐνθυμῆται τὸν στρατιωτικὸν βίον ὡς καὶ τὸ συναφὲς τῶν στρατώνων ὑβρεολόγιον. Οἱ Ἅγιοι, οἱ Θεοὶ καὶ αἱ Παναγίαι ἔτρεμον ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ ἐκ τῶν βλασφημιῶν τοῦ γέροντος στρατιώτου. Ἡ ἀνεψιά του ἐσταυροκοπεῖτο καὶ ἐψιθύριζεν ἐξορκισμούς, ἀνησυχοῦσα συγχρόνως, διότι αἱ φωναὶ τοῦ γέροντος ἤθελον ἀφυπνίσει τὸν ἀγαπητόν της υἱόν. Ἐν τῷ μεταξὺ χωρικὸς ᾀσθμαίνων ὥρμησε μᾶλλον ἢ εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας κομίζων ἐπιστολήν.

Ὁ γέρων θεῖος ἀποσφραγίζων αὐτὴν ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ὁ γράφων ἦτο ὁ μικρὸς καλόγηρος. Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον

«Ἀγαπητοί μοι γονεῖς

«Δὲν θέλω νὰ γείνω παπᾶς. Φαίνεται ὅτι ὁ διάβολος ἦτον ἐναντίος ἀπὸ τῆς πλέον μικρᾶς μου ἡλικίας. Φεύγω διὰ τὴν Ἀθῆνα, χαρούμενος, εὐτυχισμένος. Θὰ γείνω στρατιώτης, καβαλάρης ὡς ὁ θεῖος μου. Ἔτσι ἦταν γραμμένο μου.

. . . .

Καὶ ἔγεινε στρατιώτης, ὑποστὰς μετὰ μεγαλητέρας εὐχαριστήσεως τὰς κακουχίας τοῦ στρατῶνος καὶ τῶν σταύλων, ἢ τὸν ἤρεμον καὶ ἀναπαυτικὸν βίον, ὃν διῆγε φυτοζῶν πλησίον τῆς μητρός του

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΔΑΜΑΛΑΣ

Σήμερον κηδεύεται ὁ ἐκ Παρισίων μετενεχθεὶς νεκρὸς τοῦ πολυκλαύστου καλλιτέχνου Ἀριστείδου Δαμαλᾶ. Σήμερον τὸν δέχεται νεκρὸν εἰς τοὺς κόλπους της ἡ Ἑλληνικὴ πατρίς του, ἥτις δὲν ἠξιώθη νὰ τὸν ἀπολαύσῃ νὰ τὸν ἐπευφημήσῃ, νὰ τὸν στεφανώσῃ ζῶντα, αὐτὸν ὃν τόσος Εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐθαύμασεν, ἠγάπησεν, ἐστεφάνωσεν. Αὐτόν, ὅστις ἀνέθαλεν ἐν τῇ ἀμούσῳ καταστάσῃ γῇ μας ὡς ἀγριολούλουδον ἐν ἐρήμῳ, καὶ ὅστις μὲ τὴν καλλονὴν καὶ εὐωδίαν του κατέλαβε τὴν τιμητικωτάτην θέσιν ἐν ταῖς θαυμασιωτέραις τῶν παραδείσων καὶ θερμοκηπίων ἀνθοδέσμαις.

Ἡμεῖς, αἵτινες ἔσχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἴδωμεν κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν γάμων του μετὰ τῆς Σάρας Βερνάρ, παίζοντα τὸν Ἀρμάνδον εἰς τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας» ἡμεῖς αἵτινες τὸν ἐθαυμάσαμεν σφριγῶντα μὲ τὸ ἀρρενωπὸν κάλλος του, κύριον τῆς σκηνῆς, κύριον τῆς καρδίας τῆς ἐξοχωτέρας ἠθοποιοῦ τῆς Εὐρώπης, ἐννοοῦμεν τὴν θλῖψιν καὶ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου, ἃς ἀπὸ ψυχῆς συλλυπούμεθα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Καὶ ἄλλη ὑφάντρια.—Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, εἰς τὸν περίβολον τῆς Βουλῆς μετεκόμισεν ἀπὸ α'. 7βρίου τὸ κατάστημά της ἡ ἐπιτηδεία ὑφάντρια μεταξωτῶν καὶ ἀραχνοειδῶν ὑφασμάτων κ. Παναγιώτα Χατζοπούλου. Μετὰ χαρᾶς βλέπομεν τὴν ὑφαντουργίαν ὁσημέραι προαγομένην, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐργατικωτάτων καὶ φιλοπροόδων γυναικῶν, ἃς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ὀφείλει νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ ὑποστηρίζῃ.

Γάλλις ἀρχαιολόγος. — Τὰ ἆθλα καὶ οἱ θρίαμβοι τῆς κ. Δελαφουὰ ἀπεδάκρυναν τὸν υἱὸν τοῦ Μορφέως ἀπὸ τῶν βλεφάρων τῆς νεαρᾶς ἀρχαιολόγου κ. λε Ραί. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀνεχώρησεν εἰς Περσίαν διὰ νέας ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις. Εὐχόμεθα εἰς τὴν εὐγενῆ ἀρχαιολόγον νὰ δρέψῃ τὰς αὐτὰς δάφνας, ἃς καὶ ἡ προκάτοχος της πρὸς τιμὴν τοῦ φύλου μας.

Ἔργον γλυπτρίας Ἀμερικανίδος. — Τὸ συμβούλιον τῆς σχηματισθείσης ἐν Ἀμερικῇ ἐπιτροπῆς πρὸς ἵδρυσιν μεγαλοπρεποῦς μνημείου τῶν ἐν Ἰόβᾳ πεσόντων στρατιωτῶν προεκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν σχεδίου διὰ τὸ μνημεῖον τοῦτο. Οἱ διαγωνισθέντες γλύπται εἴκοσι δύο ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τῆς Ἀμερικῆς κατέθηκαν ἀνωνύμως τὰ σχεδιογραφήματα αὐτῶν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν. Τὸ συσταθὲν συμβούλιον ἐνέκρινε καὶ ἀπένειμε τὴν ἐξ 150,000 φρ. ἀμοιβὴν εἰς τὸ ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 15 σχεδιογράφημα, ὅπερ εἶχε γράψει ἡ διάσημος γλύπτρια κ. Ἀριέτα Κετ-Τσισυμ. Εἶναι ἡ δευτέρα φορά, καθ' ἣν ἡ κυρία αὕτη μετὰ τοιούτων ἐξοχοτήτων συναγωνιζομένη τυγχάνει τοῦ α'. βραβείου.

Καταδίκη διὰ κακὴν γλῶσσαν. — Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπῆρχε ποτε νόμος, δι' οὗ αὐστηροτάτη ἐπεβάλλετο ποινὴ εἰς τοὺς κακογλώσσους ἄνδρας ἢ γυναῖκας. Τὸ ὄργανον δι' οὗ οἱ καταδικαζόμενοι ἐτιμωροῦντο ἦτο σανίς, ἧς τὸ ἓν ἄκρον ἐξετείνετο ὑπὲρ τὸν ποταμὸν καὶ τὸ ἕτερον ἐστηρίζετο ἐπὶ μοχλοῦ, τοποθετουμένου ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἄκρον τῆς σανίδος ἀνηρτᾶτο κάθισμα, ἐφ' οὗ προσεδένετο ἡ κατάδικος, ἥτις εἰσήγετο καὶ ἐξήγετο ἀποτόμως εἰς τὸ ὕδωρ τόσας φοράς, ὅσα ψεύδη, ἢ συκοφαντίας, ἢ ὕβρεις εἶχεν ἐκστομίσει εἰς λ)σμὸν ξένων. Κατ' αὐτὰς εἰσήχθη εἰς δίκην γυνή τις ἐπὶ κακογλωσσίᾳ καθ' ὅλων τῶν γειτόνων της. Ὁ δικαστής, ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν λύπην του διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν σωτήριον ἐκεῖνον νόμον κατεδίκασε τὴν ἔνοχον εἰς πρόστιμον 250 δολ. καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἱστορικαὶ πραγματεῖαι. Ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Κασδόνη ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον διάφοροι ἱστορικαὶ περικοπαὶ τοῦ κ. Κ. Παπαρρηγοπούλου ἀναγόμεναι εἰς τὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἀφορῶντα. Πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας τιμώμενον δρ. 4.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Τρ. Λουτράκιον. Ἐλήφθη πολὺ ἀργά, ὅτε πλέον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ ἰδική μου. Πταίει ὁ κ. Σ. ὅστις τὴν εἶχε λησμονήσει.—**Καν Α. Γ. Μανσούραν.** Παρὰ τοῦ κ. Α. Σ. Ἐλήφθησαν φρ. 32 καὶ ὄχι 38. — **Καν Γ. Στ. Μαγχέστριαν.** Ἅμα τῇ ἐνταῦθα ἀφίξει της διαταγαί σου ἐκτελεσθήσονται πάνυ προθύμως. Δὲν ἔγραψα, ὄχι διὰ τοὺς λόγους, οὓς νομίζεις, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχω οὔτε ἑνὸς λεπτοῦ καιρόν.— **Καν Ε. Μ. Στενήμαχον.** Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας καὶ θερμότατα συγχαρητήρια. Γράφομεν.— Μαθητρίᾳ κ. Κεχαγιᾶ. **Κων)πολιν.** Εὐχαριστοῦμεν διὰ εὐγενῆ συγχαρητήρια. Θέλομεν ἐργάτιδα πᾶσαν κόρην ἔχουσαν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ, ἵνα ζήσῃ. Ἐὰν εἶσθε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος συνδρομήτρια, ὡς λέγετε, τότε γνωρίζετε τὰς ἰδέας μας, αἵτινες πολλάκις καὶ εἰς μακροσκελῆ ἀνεπτύχθησαν ἄρθρα. Ἡ κ. Λευκὴ Ἔδουαρς οὐδένα περὶ τούτου ποιεῖται λόγον, αὐτὴ δ' ἡ ἰδία φέρει στηθόδεσμον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας. Αἱ δὲ πρόγονοί μας εἶναι αἱ καθαυτὸ ἐπινοήτριαί του, ὡς ἐν ἐκτάσει ἐγράφομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ στηθοδέσμου εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1889.— **Καν Α. Στ. Ἀμπελάκιον,** Ἀλλὰ δὲν ἐπληρώθη ἡ λήξασα ἑξαμηνία τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Βασιλικῆς Κουτσοπούλου.— **Καν Β. Ι. Κ. Ἀθήνας** Ἀθλιότης τῶν διανομέων.— **Καν Ει. Δ. Ἀθήνας.** Ἀφοῦ αἱ ἰδικαί μας δὲν γράφουσι, δεχόμεθα μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν συνεργασίαν τῶν ξένων. — **Καν Α. Κ. Πάτρας.** Ἐὰν εἶχον τὴν εὐκολίαν νὰ γράφω στίχους, δὲν θὰ τοὺς ἐδημοσίευα ποτέ. Διότι φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ δημοσιεύωνται οἱ ἐντελέστατοι. Δυστυχῶς ἡ πρὸς θεραπείαν τῶν μουσῶν ἐπίδοσις τῶν ἀναγνωστριῶν μου μὲ ἀναγκάζει ἐνίοτε νὰ παραβαίνω τὰς ἀρχάς μου. Γράψατέ μοι πρακτικόν, ἀνα καιρόν. — **Καν Αἰ. Δ. Ταϊγάνιον.** Μόνον μία. Αἱ λοιπαὶ κωφεύουν. — **Καν Χρ. Α. Ἀθήνας.** Μάθετε ὑφαντικήν. Σήμερον εἶναι ἡ μᾶλλον προσοδοφόρος τέχνη.— **Καν Α. Κ. Σμύρνην.** Δὲν δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» εἰς μαγειρεῖον. Βυζαντινὴν θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ ἱστορία τῆς αὐτοκρατείρας Ἑλένης. Ἀλλὰ διατί παρακαλοῦμεν, ἀφοῦ γνωρίζετε ὅτι εἶναι ὡραία καὶ διδακτική, δὲν τὴν ἀπεστείλατε πρὸς δημοσίευσιν. Ὅλαι λοιπὸν λόγια, μόνον λόγια.— **Καν Ε. Κ. Κόρινθον.** Εἶμαι ἐγὼ αὐτὴ ἡ μεταβᾶσα πρὸ ἡμερῶν καὶ ρίψασα ὅπως ἔτυχε τὰς περὶ Κορίνθου καὶ Λουτρακίου ἐντυπώσεις μου. Εὔχομαι τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἡ πόλις σας

28 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — 28

ΕΝΕΔΡΑ

Ὁ πατήρ μου εἶναι ἀθῷος, εἶπεν ἡ κόρη μετ' ἐνεργητικότητος.

Τί εἰξεύρετε, πτωχὸν παιδίον, σεῖς.... Καὶ ἐὰν ἔστω εἶναι ἀθῷος, ὅλοι τὸν θεωροῦσιν ἔνοχον, κατεδικάσθη δὲ καὶ ὡς τοιοῦτος. Σεῖς λοιπὸν ἡ κόρη τοῦ καταδίκου δὲν θὰ νυμφευθῆτε, ἐπαναλαμβάνω, τὸν υἱὸν τοῦ θύματος.

Ἡ δυστυχὴς μάρτυς ἔκυψε τὴν κεφαλήν. Ἠσθάνετο ὅτι ἐὰν ὡμίλει δὲν θὰ ἦτο πλέον κυρία ἑαυτῆς. Ἡ φρίκη, ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀπελπισία κατεῖχον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν καρδίαν της.

Ὁ Μονμάγερ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου καὶ τὴν συγκίνησίν της ἀποδίδει εἰς τὴν συναίσθησιν τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἑνώσεώς της μετὰ τοῦ Γωτιέ. Καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ χαρᾶς, πεποιθὼς ἤδη ὅτι οὐδὲν ἐκείνη περὶ τοῦ ἐγκλήματός του γνωρίζει. Ὅτι θέλει πεισθῆ ἴσως νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν χεῖρά του.

Θὰ μὲ ἀγαπήσῃ, διενοεῖτο ὁ ἄθλιος. Ὄχι! δὲν ἀγαπᾷ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, δὲν δύναται νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἀφοῦ οὐδὲν δύναται νὰ ἐλπίζῃ.

Ἡ Λουκιανὴ ἀνακτήσασα τὴν ψυχραιμίαν της προσέθηκεν: Ἔχετε δίκαιον. Ἐὰν ὁ πατήρ μου εἶναι ἔνοχος, δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ τὸν Γωτιέ. Μόλις ἐπέρανε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μονμάγερ κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου χαρᾶς.

Χωρὶς ὅμως νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὴν χαράν του ταύτην προσέθηκε: Κύριε, ἡ ἐπὶ πλέον παρουσία σας... Προτιμῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου μόνη.

Ἐκεῖνος δ' ὑποκλινόμενος: Ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὸ κίνημά μου, ὅπερ μόνον ἔρως, οἷος ὁ ἰδικός μου δικαιολογεῖ. Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἀποκρύνομαι. Ἀλλ' ἀφήσατέ με νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς ἐπανίδω. Εἶναι τόσῳ εὔκολον. Ἐὰν θελήσητε νὰ ἐξακολουθήσατε τοὺς παρὰ τὴν λίμνην νυκτερινοὺς περιπάτους σας, θὰ σᾶς ἐπανίδω ταχέως.

Ἡ δυστυχὴς κόρη, τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχουσα, διενοεῖτο ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαιζε τὸ ὄνομά της, τὴν τιμήν της, τὴν ζωήν της ἴσως..... Δὲν ἐδίστασεν ἐν τούτοις. Ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ εὐεργέτου της. Τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς ἀθῴου, ὃν ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεώς της θὰ εἶχον ἤδη ὡς ἀρνίον ἀνυπεράσπιστον ἀποκεφαλίσει. Ἀργότερα θὰ μοὶ ἀποδοθῇ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ὅ,τι χάνω σήμερον διενοήθη, ἐὰν ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου Μεγαλοφώνως δὲ προσέθηκε. Ἔστω, κύριε, θὰ κάμω ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε. Καὶ ὡς ἀστραπὴ ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ γοργῷ βήματι.

Θὰ μὲ ἀγαπήσῃ, διενοεῖτο ὁ ἄθλιος, καθ' ὃν χρόνον ἡ Λουκιανὴ τρέχουσα σχεδὸν ἐψιθύριζε: Θεέ μου! ἵνα σώσω τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου, ἵνα ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ μνηστῆρός μου, δός μοι θάρρος νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν κωμῳδίαν.

νὰ ὑπερβαίνῃ καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. — Καν Ε. Μ. Πάτρας. Συγχαρητήρια ἐλήφθησαν πολλὰ καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἀλλὰ συνδρομαὶ τῶν αὐτόσε συνδρομητριῶν καθυστεροῦν πλεῖσται καὶ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἐντρεπόμεθα νὰ τὸ γράφωμεν. Ἀλλὰ μᾶς ἀναγκάζουσι — Καν Θ. Κ. Πειραιά. Ἀφήσατε τὰ πρωτότυπα καὶ καταγίνετε ἐπί τινα καιρὸν εἰς μεταφράσεις. Αὐτὸ τὸ «φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ραμᾶ» μᾶς ἐφάνη πολὺ κωμικόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καθαρισμὸς φιαλῶν. Συνήθως πρὸς καθαρισμὸν τῶν φιαλῶν μεταχειρίζονται κόκκους κριθῆς ἢ χονδρὸν ἅλας. Συντελεστικώτατον καὶ ἐντελῶς ἀδάπανον μέσον εἶναι μικρὰ τεμάχια συντριβέντων πινακίων ἢ ἄλλων ὀέλων.

Στίλβωσις ἐπίπλων ἐκ καρυοξύλου ἢ ἀνακαρδίου (μαόνι). Διαλύετε εἰς μετρίαν θερμότητα κηρίον μελίσσης ἐντὸς ἀπεσταλαγμένου ρευστοῦ τερεβινθίνης, μέχρις οὗ τὸ μῖγμα καταστῇ ἐντελῶς γλοιῶδες. Μετὰ ταῦτα βυθίζετε ἓν τεμάχιον φλανέλας ἢ παλαιοῦ μαλλίνου ὑφάσματος εἰς τὸ ρευστὸν τοῦτο καὶ ἀφοῦ ξεσκονίσετε, στιλβόνετε τὰ ἔπιπλά σας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σβίγγι. Ζυγίζετε ἡμίσειαν ὀκὰν σεμιγδάλι, τὸ ὁποῖον βράζετε ἐντὸς μιᾶς ὀκᾶς γάλακτος, μέχρις οὗ ἀποτελέσῃ πηκτὸν χυλόν. Τὸ ἀποσύρετε τότε τῆς πυρᾶς, τὸ σκεπάζετε καὶ τὸ ἀφήνετε, μέχρις οὗ τὸ σεμιγδάλι σκάσῃ. Ὅταν εἶναι ἕτοιμον καὶ κρυώσῃ, προσθέτετε εἰς τὸν χυλὸν μίαν κουταλιὰν βουτύρου. Ἀρχίζετε τότε νὰ ζυμόνητε τὴν ζύμην σας, προσθέτουσαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνὰ ἓν ὠὸν μαζὺ τὸ λευκὸν καὶ τὸ κίτρινον. Διὰ τὰς ἄνω δόσεις προσθέτετε ἕως 15 αὐγά. Τότε θέτετε εἰς τὸ τηγάνι ἄφθονον βούτυρον, κόπτετε τὴν ζύμην σας μὲ τὸ κουτάλι ὡς τοὺς λουκουμάδες καὶ βράζετε μὲ καλὴν πυρὰν ἐντὸς τοῦ βουτύρου. Ἑτοιμάζετε ἰδιαιτέρως σιρόπιον, δι' οὗ τοὺς περιχύνετε.

Ἡ ἀξιόλογος πρωτοβάθμιος διδάσκαλος κ. Εὐρυδίκη Ἰωαννίδου ἵδρυσεν ἐνταῦθα ἰδιωτικὸν παρθεναγωγεῖον, περιλαμβάνον νηπιαγωγεῖον, προκαταρκτικὸν σχολεῖον καὶ ἀνωτέρας τάξεις.

Ὑποσχομένη νὰ ἐργασθῇ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, μεθ' οὗ ἐπὶ πενταετίαν ἤδη καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐδίδαξε παρακαλεῖ τὰς κυρίας τῆς πρωτευούσης νὰ ἐνθαρρύνωσιν αὐτήν, διὰ τῆς εὐγενοῦς ὑποστηρίξεώς των.

Διεύθυνσις τοῦ Παρθεναγωγείου αὐτῆς:
Συνοικία Νεαπόλεως. Ὁδὸς Μαυρομιχάλη ἀριθ. 41.

Ἡ γνωστὴ ἐπιτηδειοτάτη καὶ φιλόκαλος μοδίστα γυναικείων φορεμάτων κ. Μαργαρίτα Γ. Νικητάκη εἰδοποιεῖ τὰς πολυπληθεῖς πελάτιδάς της, ὅτι μετέφερε τὸ ἐργοστάσιόν της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Διομείας ἀριθ. 10. Παραπλεύρως τῆς οἰκίας τοῦ δικηγόρου κ. Στεφανίδου.

ΥΔΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

Αἱ ἐπανερχόμεναι ἐκ τῶν ἐξοχῶν αἰσθάνονται τὴν ἔλλειψιν μυροβόλου καὶ καθαροῦ τῶν κήπων ἀέρος. Τὸ ὕδωρ Κολωνίας τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μυρεψείου Λεούση ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Πωλεῖται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς, εἶνε δὲ ἀρωματικωτέρα ἐκείνης ὡς καὶ οἱ σάπωνες του.

Ἡ γνωστὴ ἐπὶ κομψότητι καὶ ταχύτητι ἐργασίας, καὶ μετρίαις τιμαῖς μοδίστα κ. Ἀναστασία Ἀμπαζοπούλου εἰδοποιεῖ τὰς πελάτιδάς της ὅτι μετῴκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν ἀριθ. 10 πλησίον τοῦ Ἀρσακείου καὶ ἀπέναντι τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς.

Διδασκάλισσα Ἑλληνὶς μὲ καλὰς συστάσεις, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Δὲν ἔχει μεγάλας ἀπαιτήσεις. Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμερησίων φύλλων

ἱδρύθη τὸ 1875 καὶ ἐκδίδεται εἰς μέγα σχῆμα

Διευθυντής: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΡΟΥΚΗΣ

Γραφεῖα: ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 1

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέα. — Ἀθηνῶν δι' ἓν ἔτος δρ. 30. Ἐπαρχιῶν δι' ἓν ἔτος δρ. 30. Ἐξωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος φρ. χρ. 45

Τῇ προσθήκῃ δρ. 5 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν συναποστέλλεται ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ.

Ἡ Ἐφημερὶς περιέχει: Ἰδιαιτέρας τηλεγραφικὰς καὶ ταχυδρομικὰς ἀνταποκρίσεις ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν. — Ἄρθρα τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας — Εἰδήσεις ἀσφαλεστάτας. — Ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικά. — Βιβλιογραφίας. — Χρηματιστικὰ παντοειδεῖς πληροφορίας. Καὶ ὡς ἐπιφυλλίδας δύο ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα.

Ὁ Μονμάγερ ἐπανῆλθεν ἥσυχος εἰς τὸν οἶκον του, ὃν οἱ Πρωσσοὶ εἶχον καταλάβει κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ μήτηρ του βλέπουσα τὸν ἐχθρὸν τόσῳ πλησίον εἶχεν ἀνακτήσει τὴν παλαιὰν ζωηρότητά της. Τὸ τέως ἐσβεσμένον βλέμμα της ἐξέπεμπε κεραυνούς. Θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς πυρπολητὰς τοῦ οἴκου μου, διενοεῖτο ἡ γραῖα, χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ εἰς οὐδένα τὰς σκέψεις της. Τὴν ἐπαύριον οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει Μονμάγερ διανυκτερεύσαντες στρατιῶται διετέλουν εἰς προφανῆ ταραχήν. Ἐν ὅπλον καὶ κιβώτιον πλῆρες φυσιγγίων ὑπεξηρέθη αὐτοῖς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἀνηνέχθησαν εἰς τὸν ἀξιωματικόν των, ὅστις προέβη εἰς ἀνακρίσεις, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ Μονμάγερ συνελήφθη καὶ ἐκρατήθη ἐπὶ μίαν ἡμέραν ὡς ὕποπτος, μεθ' ὃ καὶ ἀπελύθη.

Αἱ πολεμικαὶ αὐταὶ παραγαὶ ἐσκίασάν πως τὸν ὁρίζοντα τῶν ἐρωτικῶν σκέψεών του. Οὐχ ἧττον ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν μετέβαινεν εἰς τὴν παρὰ τὴν λίμνην δενδροστοιχίαν, ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὴν Λουκιανήν.

Ἡ κόρη μεθ' ὅλην τὴν ἀποφασιστικὴν γενναιότητά της, ἠδυνάτει νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν ἰδέαν τῆς μετὰ τοῦ δολοφόνου νέας σχέσεώς της. Δὲ μετέβη λοιπὸν εἰς τὴν λίμνην, καίτοι ἔβλεπε τὸν Μονμάγερ μεταβαίνοντα ἐκεῖ ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν. Τέλος ὁ κύβος ἐρρίφθη. Αἱ παρερχόμεναι ἡμέραι ἀπετέλουν ἀπώλειαν πολυτίμου χρόνου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Δοριάτ. Ἡ δυστυχὴς Λουκιανὴ ὑπέκυψε τέλος. Μετέβη εἰς τὸ ὁρισθὲν τῆς συνεντεύξεως μέρος, ἔνθα ὁ Μονμάγερ ἀνέμενεν αὐτὴν πυρέσσων καὶ καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκατανικήτου πάθους του.

Τῇ εἶπε λόγους ἀγάπης, τῇ ὑπεσχέθη βίον εὐδαίμονα, τῇ ὡρκίσθη νὰ ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν του εἰς τὴν εὐτυχίαν της, ἤρκει νὰ τῷ ὑπέσχετο ὅτι θὰ παύσῃ σκεπτομένη τὸν Γωτιέ, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Αἱ ἑσπεριναὶ συνεντεύξεις ἐπανελαμβάνοντο καθ' ἑκάστην, Ἡ Μαρία Δοριάτ, ἡ θετὴ τῆς Λουκιανῆς μήτηρ ἔμαθε παρὰ γειτόνων τὰ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς τῆς κόρης της ἀπουσίας διατρέχοντα. Παρηκολούθησεν αὐτὴν μακρόθεν καὶ ἐπείσθη περὶ τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄγρυπνος ὀφθαλμὸς τῆς Λουκιανῆς εἶδε τὴν Μαρίαν Δοριάτ. Ἐννόησεν ὅτι κατεσκοπεύετο. Ἡ ἀμηχανία της ὅθεν ὑπῆρξε μεγάλη ἅμα τῇ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐπιστροφῇ της. Ἀμφότεραι ἀπέφευγον νὰ ἀνταλλάξωσι λέξιν, ἐδείπνησαν δὲ χωρὶς σχεδὸν νὰ ἴδωσιν ἡ μία τὴν ἄλλην. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μαρίας Δοριὰτ ἐπληροῦντο δακρύων, ἐπροσποιεῖτο δὲ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπως μὴ φωραθῇ κλαίουσα.

Ἡ Λουκιανὴ ἐκάθητο ἐπὶ ἀκανθῶν. Μὴ δυναμένη δὲ νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν της, ἠρώτησε μετὰ δειλίας. Μητέρα, διατὶ κλαίεις;

Τὸ γνωρίζεις καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ, παιδί μου!

Σκέπτεσαι τὸν πατέρα μου;

Τὸν πατέρα σου σκέπτομαι πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλ' ἡ λύπη μου σήμερον δὲν εἶναι συνέπεια τῆς διηνεκοῦς ταύτης σκέψεώς μου. (ἀκολουθεῖ).